

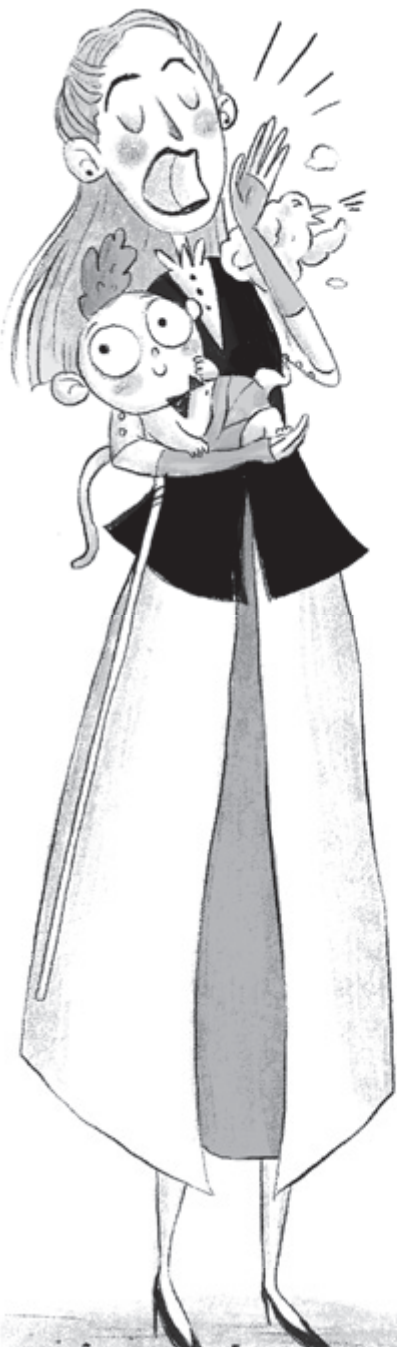
LUKU 1

HÖYTYVÄISTEN HATTARAPALKOJAISET

Oli aurinkoinen sunnuntai-iltapäivä Mittarimetsässä, joka oli täydellinen paikka hattarapalkojaisille.

Kymmenvuotias Säde Harmaa ja hänen paras ystävänsä Pyry Ikijää istuivat kannolla hattarapalkopalstan vieressä toipumassa pilvituolileikistä. Säde oli *melkein* voittanut, mutta hänen pilvikissansa Nim oli räjähtänyt, ja hän oli pudota MÄTKÄHTÄNYT maahan.

”Nämä ovat jo yhdeksännet hattarapalkojaiset, joissa olen ollut, enkä ole *vieläkään* voittanut pilvituolileikkiä”, Säde voihkaisi ja pyyhkäisi pitkät saateenkaariraitaiset hiuksensa pois kasvoiltaan. Leikin tuoksinassa hänen hiuksensa olivat sotkeentuneet vielä tavallista enemmän. ”Ehkä ensi kerralla, vai mitä?” Hän kutitti Nimiä leuan alta. Kissa keh-

räsi iloisesti ja muuttui sydämen muotoiseksi.

”KYMMESEN MINUUTTIA HATTARAPALON POIMIMISEEN!” Säteen Usvaliina-täti kiljaisi niin että ystävykset säpsähtivät. Tädin olalla nököttävä pilvivarpunen visersi korviavihlovasti. ”Kymmenen minuuttia siihen, että RAKAS Haituvani saa elinikäisen pilvikumppaninsa!”

Pyryn vasemmasta korvas-
ta purskahti lumuhiutaleryöpy. Niin kävi aina silloin, kun hän ajatteli. Säde sanoi niitä *ajatushiutaleiksi*. Pyry oli eräs kaikkien aikojen lempeimmistä ja älykkäimmistä säänhaltijoista ja yksi Säteen parhaista ystäväistä.

”Mikähän vauvaserkkusi pilviotus tulee olemaan?” Pyry kysyi avatessaan eväspakettinsa, jossa oli siististi kasattu tihkukurkkuleipä.

”Haituva valitsee luultavasti jonkinlaisen pilvinnun”, Säde sanoi ja mutusteli salamamunkkia. ”Kaikki Höytyväisten serkut ovat valinneet pilvilinnun.” Säde nyökkäsi Usvaliina-tädin kahdeksaa muuta lasta kohti. Jokaisen olalla istui pilvilintu, joka sirkutti, raakkui tai visersi.

Säteen nuorin serkku Haituva Höytyväinen vietti tänään ensimmäistä syntymäpäiväänsä, ja perinteen mukaan pilvenhaltija valitsi juuri sinä päivänä itselleen hattarapalon. Kun palko oli valittu, siitä kuoriutui pieni pilviotus, joka solmi siteen nuoren pilvenhaltijan kanssa. He pysyisivät ikuisesti yhdessä ja oppisivat luomaan ihanaa pilvitaikuutta.

Hattarapalkojaiset olivat aina hilpeitä juhlia, joissa tädit ja sedät kokoontuivat vaihtamaan perhekuulumisia. Mutta Säteelle tämänvuotiset hattarapalkojaiset olivat aivan erityiset. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän tapasi sukulaisiaan sen jälkeen, kun hänen elämänsä oli mullistunut puoli vuotta sitten.

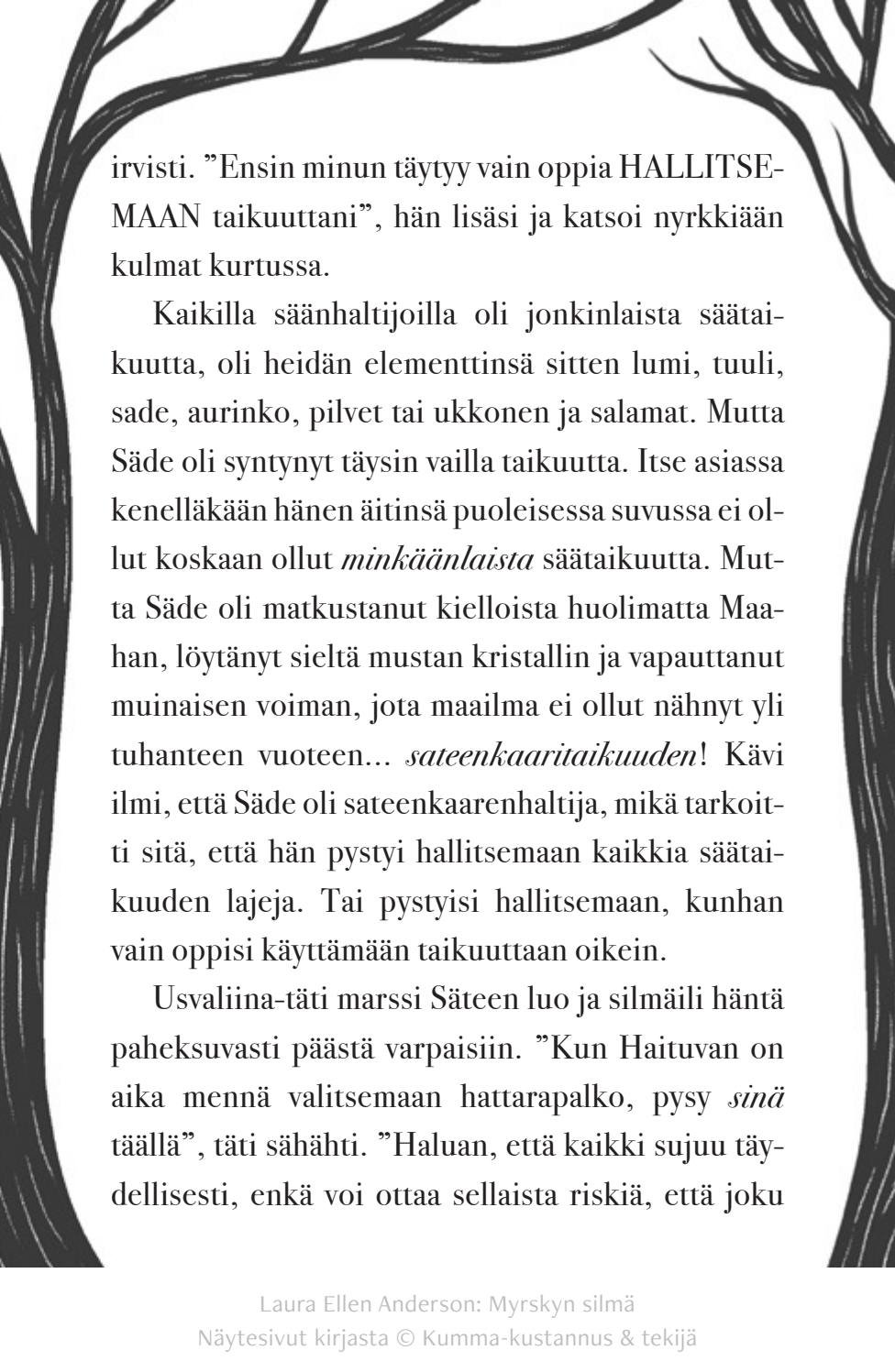
”Tätisi ja setäsi ovat varmasti innokkaita kuulemaan kaiken uudesta taikuudestasi!” Pyry sanoi virnistäen.

”Hmm. USEIMMAT heistä ovatkin”, Säde sanoi. ”Kumpu-setä ja Vihma-täti olivat niin iloisia, etteivät voineet lakata satamasta. Mutta Usvaliina-täti... Sanotaan vaikka, että nyt hän pitää minusta vielä VÄHEMMÄN.”

Pyry vihelsi pitkään. ”Se ei tunnu kovin reilulta.”

”Ei se mitään”, Säde vastasi hymyillen. Hänen silmänsä säihkyivät – toinen silmä oli sininen ja toinen violetti. ”Näytän hänelle, että minusta tulee mahtava sateenkaarenhaltija, joka suojelee Maata ja taivaita. Ja lisäksi minusta tulee LOISTAVA maa-tutkija!”

Säde iski nyrkkinsä voitonriemuisesti ilmaan, ja sateenkaaren värit syöksähtivät puunlatvojen lomasta taivaalle. Säde

irvisti. ”Ensin minun täytyy vain oppia HALLITSE-
MAAN taikuuttani”, hän lisäsi ja katsoi nyrkkiään
kulmat kurtussa.

Kaikilla säänhaltijoilla oli jonkinlaista säätai-
kuutta, oli heidän elementtinsä sitten lumi, tuuli,
sade, aurinko, pilvet tai ukkonen ja salamat. Mutta
Säde oli syntynyt täysin vailla taikuutta. Itse asiassa
kenelläkään hänen äitinsä puoleisessa suvussa ei ol-
lut koskaan ollut *minkäänlaista* säätaikuutta. Mut-
ta Säde oli matkustanut kielloista huolimatta Maa-
han, löytänyt sieltä mustan kristallin ja vapauttanut
muinaisen voiman, jota maailma ei ollut nähnyt yli
tuhanteen vuoteen... *sateenkaaritaikuuden!* Kävi
ilmi, että Säde oli sateenkaarenhaltija, mikä tarkoiti-
ti sitä, että hän pystyi hallitsemaan kaikkia säätai-
kuuden lajeja. Tai pystyisi hallitsemaan, kunhan
vain oppisi käyttämään taikuuttaan oikein.

Usvaliina-täti marssi Säteen luo ja silmäili häntä
paheksuvasti päästä varpasiin. ”Kun Haituvan on
aika mennä valitsemaan hattarapalko, pysy *sinä*
täällä”, täti sähähti. ”Haluan, että kaikki sujuu täy-
dellisesti, enkä voi ottaa sellaista riskiä, että joku

OUTO taikuus aiheuttaa ongelmia.”

”Ei huolen häivää, täti. En tee mitään *outoa*”, Säde sanoi, heilutteli sormiaan ja väänsi naamansa hassuun irveeseen.

Usvaliina-täti mulkaisi häntä. ”Hmm. Pidä se räjähtelevä kissasi myös kurissa.” Hän kääntyi kannoillaan ja harppoi takaisin väkijoukkoon pilvivarpunen perässään.

Pyry pudisti päätään. ”Tädillääsi on varsinainen päähänpinttymä!”

”Minähän sanoin”, Säde sanoi. ”Sen sateenkaarijutun jälkeen hän ei luota minuun ollenkaan, eikä hän ole IKINÄ pitänyt Nim-parasta.”

Pilvikissa kietoutui Säteen harteille ja kehräsi. Nimillä oli harvinainen syntymävika, jonka vuoksi se räjähteli usein, joten sille oli mahdotonta solmia sidettä pilvenhaltijan kanssa tai olla oikea pilvi, sellainen, joita ihmiset näkivät taivaalla. Säde oli löytänyt Nimin hylättynä pilvikissanpentuna, ja siitä pitäen he olivat olleet erottamattomat. Vaikka taikuus ei sitonutkaan heitä yhteen, rakkaus sitoi sitäkin tiukemmin.

Yksi Säteen pienistä serkuista kipitti iloisena heidän luokseen kantaen pilvipöllöään sylissään. Hänen takanaan seurasi nuori tuulenhaltija hieman hermostuneen näköisenä.

”Hei, Pouta”, Säde sanoi ja vilkutti.

”Sädeee, voitko näyttää ystävälleni Virille saateenkaaresi?” Pouta kysyi. Hänen pilvipöllönsä huili kuin toistaakseen kysymyksen.

Säde pudisti päätänsä. ”Anteeksi, Pouta. Äitisi ei taitaisi pitää siitä, jos käyttäisin taikuuttani täällä.”

”Ole kilttii!” Pouta mankui. ”Ystäväni Virin mielestä taikuutesi on pelottavaa, mutta sanoin hänelle, ettei se ole!”

Säde kurtisti kulmiaan.
”Pelottavaa?”

Viri vilkaisi ujosti ylös.
”Olen kuullut, että sinun taikuutesi ei ole samanlaista kuin meidän”, hän kuiskasi.

Säde huokaisi. Häntä surretti ajatus siitä, että muut säänhaltijat pelkäsivät hänen

taikuuttaan. ”Onhan minun taikuuteni vähän erilaista”, hän sanoi. ”Mutta erilainen ei tarkoita *pelottavaa*. Toisin kuin Pouta, minä en luo kauniita pilviä koukkupäisen pilvisauvan avulla. Sen sijaan teen omalla sauvallani värikkäitä sateenkaaria.” Säde otti esiin pitkän, kultaisen sauvansa. Hän kantoi sitä liivinsä selkäpuolella kahdessa pidikkeessä, jotka Pyry oli taitavasti ommellut hänelle.

”Mitä sateenkaaret tekevät?” Viri kysyi ja liikkautti vähän eteenpäin, kun taas Pouta kapusi Säteen syliin silmät jännityksestä laajenneina.

”Taikuuteni avulla minä voin hallita jonkun muun säätaikuutta”, Säde sanoi. ”Joten se vastaa vähän sitä, että minulla olisi KAIKKI säätaikuuden lajit! Mutta se on myös erittäin kätevää silloin, kun lähistöllä on roistoja... Kai te tiedätte roistoista?”

Pouta ja Viri nyökkäsivät pontevasti.

”Roistot ovat *tuhmia*. Ja he luovat VAARALLISTA säätä, kuten PYÖRREMYRSKYJÄ ja hurjaa SALAMOINTIA ja MINUN kokoisiani rakeita!” Pouta tokaisi.

”Aivan niin”, Säde sanoi. ”Ennustajain neuvos-

to suunnittelee Maan sään huolellisesti, mutta roistot sotkevat sitä. Sateenkaarteni avulla voin siis ottaa haltuuni roiston luoman vaarallisen sään ja muuttaa sen vaarattomaksi.” Säde vaikenen hetkeksi. ”Tai ainakin sitten voin, kun olen oppinut kaiken.”

”Kivaa”, Pouta sanoi hymyillen leveästi. Hän kääntyi ystävänsä puoleen. ”Katso nyt, minähän sanoin, ettei Säde ole pelottava.”

”Mutta jos sateenkaaret ovat niin tärkeitä, miksi emme ole koskaan ennen nähneet niitä?” Viri kysyi.

”Ilmojen valtakunnassa oli ennen paljon sateenkaaritaikuutta”, Säde sanoi. ”Mutta kauan sitten eräs KAUHEA roisto varasti sen kaiken. Hänen nimensä oli Tornadia Turma.”

Pouta henkäisi, ja Viri puolestaan ensin huudahdi ja päästi sitten TÖRÄYKSEN, joka ei *taatusti* ollut tuulitaikuutta.

”Äiti on puhunut hänestä!” Pouta kuiskasi. ”Mutta miksi hän oli niin paha? Ja miten sateenkaaritaikuus päättyi sinulle?”

Säde vavahti, vaikka ilma oli lämmin. Tornadia oli yksi säähistorian vaarallisimmista roistoista ja

myös syypää siihen, miksi Säde oli syntynyt täysin
vailla taikuutta.

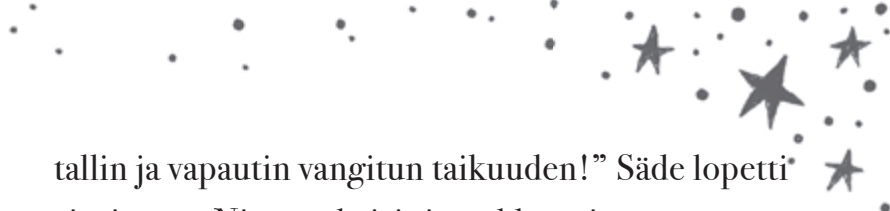
Säde siirtyi vähän lähemmäs nuoria säänhaltijoi-
ta. ”Tornadiakin oli ennen sateenkaarenhaltija”,
hän sanoi pitäen äänensä hiljaisena. ”Mutta hän
päätti käyttää voimiaan PAHAAN tarkoitukseen.
Tornadia liittoutui yhteen muiden roistojen kanssa
ja loi VALTAVAN myrskyn, joka kesti sata vuotta.”

”KAMALAA!” Pouta kiljahti ja rutisti pilvipöl-
löään rintaansa vasten. Viri ei ollut räpäyttänyt sil-
miään kertaakaan ja kuunteli Säteä jokaista sanaa.

Säde jatkoi: ”Tuhat vuotta sitten pimennysilta-
na, kun Tornadia tiesi, että sateenkaarenhaltijat
olisivat tanssimassa Maailman vanhimman puun
ympärillä, hän *tuhosi* puun. Se eritti varjoainetta,
joka IMI itseensä *kaiken* sateenkaaritaikuuden ja
teki siitä ison, mustan kristallikimpaleen.”

Lasten suut lokahtivat hämmästyksestä auki, ja
heidän silmänsä levisivät suuriksi kuin lautaset.

”Vuosisatoja kului, ja sateenkaaret painuivat vä-
hitellen unohduksiin. Mutta sitten minä löysin kris-

tallin ja vapautin vangitun taikuuden!” Säde lopetti virnistäen. Nim naukaisi riemukkaasti.

Pyry nojasi vähän lähemmäs pikku säänhaltijoita, ja hänen vasemmasta korvastaan virtasi pitkä jono ajatushiutaleita. ”Säde vapautti kristallin, koska hän on kauan sitten kadonneen sateenkaarenhaltijoiden klaanin **TODELLINEN** perillinen.”

”Minä haluan nähdä sateenkaaritaikuutta!” Viri huudahti.

Säde nyrpisti nenäänsä ja virnisti sitten. ”Hyvä on. Mutta vain **VÄHÄN**.”

Pouta ja Viri hurrasivat. Juhlien aikuiset olivat uppoutuneet juttelemaan keskenään, joten Säde oli varma siitä, ettei kukaan huomaisi yhtä pientä tempua. Mikä edes voisi mennä vikaan...?